

1. neděle postní

Opět začíná půst a my jsme zamířili do kostela, abychom konali pokání ze svých hříchů a přijali popelec. Proč však toto znamení? Bůh je dobrota a světlo, chce přece, abychom sdíleli jeho radost. Ale popel není symbolem ani radosti, ani světla

ani dobra, pokud jím neposypeme zledovatělý chodník. Víme, že Velikonoce jsou oslavou vítězství nad temnotou a smrtí, proč tedy před nimi popel?

Důvod je podobný tomu, proč, začínáme každou mši se slovy: „Vyznávám se“ a „Pane, smiluj se“. Bůh je pravdou a netrpí žádnými iluzemi. Se svými syny vždy jedná v pravdě. Zde je jedna hluboká pravda - naše poranění dědičným hříchem. Terapie pro bývalé narkomany spočívá také v tom, že se společně scházejí, aby se podepřeli na dobré cestě. Jejich první slovo je: „Byl jsem závislý.“ Smyslem není posilovat negativitu, je to cvičení v přijetí určité skutečnosti a vyjádření sebepoznání. Vědí, že pokud někdy ztratí ze zřetele tuto pravdu o sobě, dostanou se do problémů. Něco podobného vyjadřuje Popeleční středa. Bůh má pro nás připravené velké věci; slíbil nám život nad to, o čem si jen dokážeme snít, a dokonce i nyní má pro nás milosti a světlo během tohoto svatého období půstu. Existuje však podmínka: uvědom si svůj skutečný stav. Pokud zapomeneš na hlubokou ránu prvotního hříchu zasahující tvou mysl i srdce, kterou může uzdravit pouze Bůh, určitě se dostaneš do potíží.

Žijeme v době a kultuře, která však toto hluboce popírá. Hřích? Něco takového vlastně ani neexistuje. To už musí být, aby někdo hřích udělal. A představujeme si masového vraha, kterého však omluví psychologie, že jednal nepřičetně. Tvrdí se, že s námi nebo se světem se nic špatného neděje, co bychom nemohli nějak napravit, stačí mít správné informace a použít správnou techniku. Lidé jsou v zásadě slušní a milí, potřebují jen drobná vylepšení. Tato tvrzení jsou však velké omyly odporující křesťanství. Důvod proč je svět nespravedlivý a plný válek, útlaku, chamtivosti a sobectví není proto, že lidé nemají dostatek vzdělání nebo informací, ale že ho naplňují lidé. Lidé mající sklon ke hříchu. A proto tyto sklony nesmíme jen tak přehlížet.

Prvním krokem k žití v pravdě je poznání naší hříšnosti a chuť s tím něco dělat. Obrátit se ke Kristu a před ním vyznat, co všechno poznáváme, že je z temného v našem srdci. Toto nazýváme pokáním nebo také obrácením. Půst je skvělou příležitostí k boji se zdroji zla ve svém vlastním srdci. Dobrovolný půst sebezáporu od čehokoli může být způsobem vyjádření našeho: „Omlouvám se - je mi to líto Bože, co vše je v mém srdci a zříkám se toho“ čímž podtrhneme naše poznání činem, který ukazuje, že s to s naším obrácením myslíme vážně. Když si uložíme nějaký ten sebezápor, po modlitbě ke Kristu za odpuštění a uzdravení

z konkrétní temnoty, takový půst nám pomůže cvičit se ovládnání nedobrych sklonů. Když totiž budeme krmit tužby svého těla, tak je jen posilujeme. Ovšem pokud se postíme, abychom ovládli své vášně, jazyk, černé myšlenky, přebíráme postupně vládu nad sebou. Půst nás trénuje, abychom řekli ne svým momentálním choutkám a nápadům.

Navíc je zde jedna velmi pozitivní věc: když odložíme stranou i něco dobrého kvůli druhému člověku, prostě se zřekneme třeba i kávy, cigarety či televize na čtyřicet dní proto, abychom na konci půstu dosáhli třeba více pozornosti, laskavosti, a méně mrzutostí třeba k manželce či dětem, říkáme jim v podstatě postním snažením toto: „Jsi pro mě mnohem cennější, než to, co odkládám.“ A to za to stojí. Požehnaný půst.